

Staříčkový šerif už líně .....

Tak, už jsem zase tady, na naší vysněné a zároveň nechtěné chaloupce, zatím ještě částečně pod lesem.

Přes den to ještě jde, práce je tady pořád nad hlavu i když to tak nevypadá pro ty, co se tu zastaví po čtvrt roce. S večerním šerem a pomalu končícím dnem se pozvolna přišourá i samota.

Všude je ticho a klid, a myšlenky se začnou odvíjet, jak když je odmotává z pomyslného klubka.

Poskakují z jednoho do druhého, ne a ne, se seřadit. Kudy jsi šel, kam jsi chtěl dojít a s kým jsi se na své cestě potkal. Přehodnocuji, co, kdo, kdy řekl, za čím si v minulosti stál a jestli to dnes není trochu jinak, než v co a koho jsi věřil. Přebírám se sám v sobě a uplynulých 10ti letech historie naší chaloupky.

Pomyslné toulání v okolí mi připomíná na čem jsem se podílel a kde jsem byl přímo aktérem v přetváření a formování této části překrásného údolí.

Veselé vzpomínky se střídají s těmi méně hezkými, ale na ty se rychle zapomíná. Je toho opravdu mnoho co se podařilo za jedno desetiletí vybudovat, a co za tu dobu prošlo osadou človíčků. Někteří zazářili a pozvolna se rozplynuli, a ztratili ve složitosti dnešního světa. Jiní jsou, jak uhlíky z posledního táborového ohně, stačí jen s citem trochu fouknout a už zase zazáří, přijedou, seženou, zajistí, přivezou, udělají, potěší srdce i duši a opět se vytráí.

Ten, kdo vlastní nějaký objekt ví velice dobře, co to obnáší zvláště s hektarovým pozemkem na kterém je provozována volno-časová činnost dětí. Vždy jde jen o to chtít, způsob proč, a jak se najde. Ten, kdo chce hledá způsob, kdo nechce hledá důvod. Je velice jednoduché něco změnit, nalajnovat a přetvořit, otázka je jak to dlouho vydrží. Jestli si dokážu zatím stát a dotáhnu to do konce, aby nezbylo jen zbořeniště, spousta emocí a prázdných slov. Snažil jsem se vždy hledat cestu, která by se co nejvíce podobala mé představě, vycházela ze zkušeností těch starších a ctíla špetku pokory mládí.

Všechny tyto věci zahrnují spoustu práce a starostí, které jednotlivec bere na sebe, protože chce a byl k tomu vychován. Vlastně to dělá pro sebe.

Zastav se, ohlédni, ať můžeš pokračovat dál. Sedni si do kruhu ať každému vidíš do očí, srovnej si vše v hlavě, abys mohl dát odpověď, proč tu jsi a co vlastně chceš. Uvědom si, že osada, co zde máme je všech, od drobotiny, po staré kmety, spojuje nás myšlenka a opravdové kamarádství, některé na celý život.

Že je na tom něco pravdy dokazuje už 20tileté trvání. Kamarádství se nekupuje ani neprodává je to dar jeden z největších.